

Marie Ærenlund, Torsdag den 24. maj 2012 kl. 11.00 i
Hillerslev kirke

”Som en græsgrøn plet når sneen må tø, som et åkandeblad på den dybe sø, ligger den vårlige fynske ø.” I kender sikkert ordene. De stammer selvfølgelig fra Carl Nielsens ”Fynsk Forår” og er skrevet af Klaus Berntsen. Hvert år på dette tidspunkt kommer jeg i tanke om ordene, når alting er sprunget ud, varmen endelig har bidt sig fast og syrenhegnene blomstrer langs de midtfynske veje. Det er den bedste årstid, smukkere bliver det ikke. Og en mere velsignet ramme for vores afsked med Marie Ærenlund gives simpelthen ikke.

Da jeg hørte, at Marie var død, var der flere ting, der slog mig. For det første den velsignelse det er, at få lov til at leve et langt og godt liv; at kunne sidde i sin høje alderdom og være grundlæggende taknemmelig, som Marie var det; taknemmelig for den tilværelse, Gud har skænket; for venner, ægtefælle, familie, børn, børnebørn og oldebørn. At være velsignet med

alt dette og – ikke mindst – at have *blik* for det – er den største gave og glæde, der gives et menneske.

Det andet, jeg kom til at tænke på, er, at vi med Maries død tager afsked med noget, der ser ud til endegyldigt at forsvinde med hendes generation, nemlig den særlige folkelighed på landet, som var rundet af den grundtvigske bevægelse med friskoler og højskoler. En særlig folkelighed, hvor det kropslige og åndelige går hånd i hånd – hvor der er plads til både gymnastik og foredrag. Eller med Grundtvigs ord: ”Med øjet som det skabtes himmelvendt, lysvågent for alt skønt og stort herneden.” En folkelighed, hvor mennesket er myndigt, og hvor man derfor som det naturligste af alt tager ansvar for det liv og de mennesker, man nu engang er blevet overdraget.

Det var denne folkelige kultur, som Marie blev født ind i. Hendes far – Frans Fransen Skelbo – var sognerådsformand og en af støtterne, da menigheden omkring deres præst Torkild Skat Rørdam dannede frimenighed i 1925. Marie var den yngste af 6 søskende i Frandsen Skelbo-familien, og sin skolegang havde hun på Hjemly friskole. Hjemly kom til at

spille en meget stor rolle i Maries liv, ikke mindst da hun som voksen blev tilsynsførende på skolen; noget som hun ofte vendte tilbage til. Efter konfirmationen fortsatte hun som efterskoleelev på Hjemly, hvorefter hun de følgende år vekslede mellem at hjælpe derhjemme på Skelbo, komme ud at tjene og være højskoleelev. Blandt andet kom hun i huset hos Sigurd Brønsted på Rødding Højskole, hvor hun efterfølgende også var elev. Marie var – som I ved - gymnast, og gymnastikken blev dyrket hos Jørgine Abildgård og Anna Krogh på Snoghøj højskole; et ophold som hun senere kunne trække på, da hun blev gymnastikleder i Hillerslev og omegn.

Det var også gymnastikken, der bragte hende og Verner sammen. Verner var delingsfører fra Ollerup, og de blev gift i 1940, hvor de flyttede ind på Skelbo. I årene derefter kom I til verden Jørgen, Birgit og Poul. Og i 1957 flyttede de så til Sallinge, hvor de faldt særdeles godt til blandt beboerne i området.

Marie var et meget venligt og gæstfrit menneske. Hun elskede at have besøg, og man blev altid opdateret om børns,

børnebørns og oldebørns gøren og laden. Hun var så utrolig glad for og stolt af sin familie – det forstår man jo godt – og hun ville hellere end gerne fortælle om billeder: hvem der var på dem og hvor de nu boede henne.

I deres pensionisttilværelse tog Marie og Verner en del på højskole. Hvert år tog de et nyt sted hen, og de kom hjem opfyldt af nye indtryk og oplevelser. I det hele taget ville Marie gerne se noget og opleve noget. Hun og Verner kørte på ture i bilen med kaffekurv og hjemmebagte småkager; i de senere år var det jer familiemedlemmer, der tog på tur med hende. Hun var en god rejsefører i det midtfynske, hvor hun kendte hver en plet og hvem der nu havde boet på hvilke ejendomme.

I dag – ved Marie Ærenlunds kiste – er det taknemmeligheden, der er i første række. At blive næsten 98 år gammel, forskånet for sygdomme og centrum for en stor families kærlighed og opmærksomhed. Hvor meget mere kan et menneske sig? Og vi må alle stoppe op og med netop taknemmelighed minde os selv og hinanden om, at livet er en dyrebar gave vi alle modtager; en gave som vi dog også må aflevere igen – helst i godt brugt

tilstand. Og vi må minde os selv og hinanden om, at vi alle er vævet ind i et net af andre mennesker – at ingen lever livet for sig selv – og at slægt må følge slægter gang i den fabelagtige bevægelse, i den enorme folkevandring – der tog sin begyndelse ved verdens skabelse og som først hører op ved tidernes ende. Det er så stort, at man let kommer til at svimle, for hvem er du, hvem er jeg i dette store spil?

Når jeg ser din himmel, dine fingres værk,
månen og stjernerne, som du satte der,
hvad er da et menneske, at du husker på det,
et menneskebarn, at du tager dig af det?

Men vi *er* netop husket. Selv i denne enorme bevægelse, som Guds skaberværk er, har hver enkelt af os en plads, et navn, et liv. Vi er husket. I dåben blev vi alle taget imod som dem vi var; vi fik korsets tegn for ansigt og bryst som et tegn på, at vi til evighed tilhører den Gud, der står ved sit menneske både i livet og i døden.

Derfor har vi heller ikke noget at frygte, end ikke når døden gør sit indtog. Vi kan se den i øjnene med løftet hoved og åbent visir. For hvad er døden mod Guds kærlighed?

I den tro, som dåbspagten skænker os: at der bag dødens port venter os liv og lys, overgiver vi Marie Ærenlund i den levende Guds hånd. Må Gud bevare hende til en glædelig opstandelse.

Vi vil rejse os og høre netop opstandelsesbudskabet: